

falde at opklare en slig Misforstaaelse, besluttet at opgive Fællesbetegnelsen „Aalegaard“ for Kystejernes Redskaber og at sondre mellem „Aalegaarde“ og Aaleruser (Aaleruserækker og enkelte Ruser). I Overensstemmelse hermed er Paragraffens 1ste og 2det Stykke affattet. I Forslaget er da Grundejerens Ret til at anbringe Aalegaarde og Aaleruser udfør sin Grundformuleret som en Eneret for Aalegaardernes Vedkommende, som en Fortrinsret, for saa vidt Ruserne angaar; Sondringen er bygget paa Forskellen mellem Redskaberne, idet Aalegaardene forudsætte en Benyttelse af Kysten, som ingen anden end Grundejeren kan udøve, medens det samme ikke gælder om Ruserne. Den forskellige Betegnelse er dog af udelukkende formel Natur, idet Forslaget byder ganske den samme Beskyttelse for Grundejerens Aalegaarde og for hans i Forbindelse med Land udsatte Aaleruser eller Aaleruserækker. Ligesom i Aalegaardskommissionens Forslag er Beskyttelsen for Kystejernes Aaleruser og Aaleruserækker gjort afhængig af, at disse sættes ud fra Land eller i Forbindelse med Kysten, for at Grundejerne ikke skulle kunne gøre gældende, at ogsaa de af dem udsatte fritstaaende Aaleruser skulle nyde særlig Beskyttelse. Naar Rusernes Råd begynder, hvor den daglige Vandstand nærmest Kysten ikke er over en Fod, formener man, at Ruserne ere satte i en saadan Forbindelse med Landet, at det centrale i Aalegaardsfiskeriet, nemlig at Landgrunden kommer til at virke som en Slags Fangearm, er sket Fyldest, medens der ikke findes Grund til at kræve, at Raden altid skal føres helt ind til Land, idet der ikke bør paaføres Grundejerne en Udgift til Anbringelse af Radgarn, hvor det er unødvendigt, da Aalen ikke gaar paa det helt flade Vand. Der er i Forslaget sket en Tilføjelse om, at den særlige Beskyttelse kun tilkommer Efteraarsfiskeriet efter den 1. August. Grunden hertil maa søges i, at Aalegaardsfiskeriet, som det hidindtil har været drevet, kun omfatter Fangsten af den blanke Aal om Efteraaret paa dens Vandring ud til Havet, og at man ønsker at forhindre, at det nævnte Fiskeri skulde udstrækkes til ogsaa at omfatte Foraarsfiskeriet efter den gule Aal, hvis der skulde kunne blive Tale derom.

I Paragraffens 5te Stykke indeholdes Regler om de Afstande, fra Fangenes af Kystejernes Aalegaarde og Aaleruser, i hvilket andres Fiskeri af Aal maa foregaa.

I Aalegaardskommissionens Forslag sættes Sidebeskyttelsen for Kystejernes Redskaber til 250 Favne. Denne Afstand har Flertallet fundet for stor til at kunne gælde overalt og for alle Kystejernes Redskaber uden Hensyn til disses Beskaffenhed. Paa flere Steder drives faktisk Fiskeriet med Aalegaarde med mindre indbyrdes Afstand og Flertallet formener, at det paa mange flere Steder kan drives uhindret og give det størst mulige Udbytte, selv om Afstanden sættes lavere.

At fastsætte en Afstand for Aalegaarde udsatte paa de aabne Kyster og en anden og mindre Afstand for Aalegaarde udsatte i Fjordene og i de mindre Farvande, hvorom der har været Spørgsmaal, anser Flertallet for uehdigt, da Aalegaardene ere meget forskellige paa de forskellige Steder; deres Længde varierer fra 15 til 350 Favne, alt eftersom det dybe Vand naar nær op til Strandbredden eller der strækker sig et længere Flak ud fra Kysten. Rusernes Antal paa de enkelte Stader er ogsaa højst forskelligt, der er Stader, hvor der kun findes 1 Ruse, medens andre Stader have indtil 100 Ruser. Men disse Forskelligheder i Aalegaardernes Længde og Rusernes Antal komme frem, saavel naar Aalegaardene ere udsatte paa de aabne Kyster som i Fjordene. I Limfjorden findes der saavel korte Stader med faa Ruser som lange Stader med mange Ruser. I Lille Bælt paa Fyns Kysten findes der korte Stader, i Kallundborg Fjord og i Begtrupvig lange Stader.

Et naturligt og rationelt Udgangspunkt for Fastsættelsen af Afstanden til Siden formener Flertallet at have fundet ved at lade Aalegaardernes Længde være det afgørende. Forslaget gaar derfor ud paa at sætte Sidebeskyttelsen til Aalegaardens Længde taget $1\frac{1}{2}$ Gang, dog ikke over 250 Favne og ikke under 50 Favne. Flertallet nærer den Anskuelse, at naar der gives den lange Aalegaard et større Fredningsbælte, den korte et mindre og derhos fastsættes en Minimums- og Maksimums-afstand som foreslaaet, kommer man det rigtige Forhold saa nær som muligt. Denne Anskuelse findes i høj Grad bestyrket ved at de korte Aalegaarde, f. Eks. i Lille Bælt og i Limfjorden, sættes med indbyrdes langt mindre Afstande end de lange Aalegaarde.

Den foreslaaede Afstand er ikke vilkaarlig valgt, men fastsat overensstemmende med et Skøn om de Afstande, hvormed Fiskeriet nu drives, og da For-